

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Ł. W. przeciwko J. O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2020 r.,
na skutek skarg kasacyjnych powoda i pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej powoda dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania występowanie istotnego zagadnienia prawnego, a także potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Istota problemu dotyczy tego, czy sąd orzekając jest władny, w razie uwzględnienia powództwa, do zaznaczenia w sentencji wyroku, że

świadczenie zostało wyegzekwowane, jeśli do egzekucji doszło na podstawie prawomocnego, w dacie egzekucji, tytułu wykonawczego, który to tytuł jednak został następnie uchylony, a pozwany kwestionuje istnienie swojego zobowiązania. Kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w tej sprawie z następujących względów. Po pierwsze, nie powstała na tle tej sprawy – nakaz zapłaty, choć rzeczywiście wydawał się prawomocny, to *de iure* nigdy prawomocny się nie stał z uwagi na wadliwość jego doręczenia będącą zresztą skutkiem popełnienia przez powoda przestępstwa, co wynika z dotyczącego go wyroku sądu karnego. Po drugie, rozstrzygnięcie tego problemu nie wpływa na rozstrzygnięcie tej sprawy – to tylko wzmianka w sentencji o charakterze technicznym. Po trzecie, w chwili orzekania na przedsądzie zagadnienie to nie jest już aktualne, ponieważ, jak wynika ze stanu faktycznego sprawy, rzeczne kwoty zostały zwrócone. Z kolei dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi, która ma wynikać z oczywiście nieprawidłowej wykładni zawartej przez strony umowy. Skarga kasacyjna nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Stan faktyczny sprawy jest złożony, a zawarte przez strony mieszane umowy skomplikowane, niejednoznaczne w zakresie ich prawnej kwalifikacji, co dobitnie potwierdza choćby okoliczność już wielokrotnego orzekania w tej sprawie przez różne sądy (w tym Sąd Najwyższy). O ile zatem można oczywiście polemizować z tezami przyjętymi w zaskarżonym orzeczeniu, o tyle niewątpliwie sąd II instancji nie dopuścił się oczywiście nieprawidłowego zastosowania lub zinterpretowania prawa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj